

Fossådalen

Arne Falkanger

Det er en ideel dag og sneen har begynt å skare seg så skiene bærer godt oppe. Vi er kommet ovenfor furuskogen, og de forvridde fjellbjørkene tegner seg vakkert mot den store sneflaten. Ved den lille varden på toppen av platået setter vi oss. Folldalen ligger foran oss og den kranse av vakre fjell som lyser i kveldsolens. Like foran oss har vi Snota. Det er selve trollslottet, fast og sikkert i formen, storslått som få andre fjell. Det gir ro i sinnet å la blikket hvile på Snota.

Hele dalen ånder fred, helgedagsfred. Det er så stille og høytidelig at det ikke ville undre oss om det plutselig lød klokketoner fra fjellene for å ringe påske inn.

Så reiser vi oss stille og renner tilbake til Trollheimshytta,

«NYBEGYNNERMARSJ I TROLLHEIMEN»

Av Inger Grimsmo Lund.

Fjellsommer. — Vi hadde lekt med tanken hele vinteren, den lå der og ulmet blant de hundrer av utenlandsplaner, den dirret liksom hele tiden, selv om den lå lengst på bunnen rent blendet av Italias og Spanias sol. Tre uker — usle 21 dager — stod til vår disposisjon og omhyggelig måtte de planlegges og maksimalt utnyttes. Reisebrosjyrene hopet seg opp, bunken økte i omfang jo nærmere sommeren kom, Turistforeningens Årbok druknet helt i dette myldret av eksotiske himmelstrøk og ridende kameler og pyramidenes konturer. Likevel — etter opprydding og utrenskning av tvilsomme planer dukket Årboken atter frem, den ble liggende fremme og vi grep den og leste mens tankene fløt avsted mot høydene, mot ensomheten og ferie i ordets egentlige forstand.

Vi var langt fra vante fjellfolk, erfaringene våre lå i skidagene fra fjellet under gnistrende påskesol med vår egen eller andres hytte som fast tilholdssted. Hadde hørt om oppmerkede ruter, om gode hytter og senger. Aldri selv forsøkt.

Dermed var det slutt på utopiske planer, karter ble kjøpt, rask repetisjon av kompassbruk og ferien var beseglet.

Øg vi dro til fjells, fra Oppdal gikk ferden over Okla—Storli—Innerdal—Kårvatn—Trollheimshytta—Holtenseter og ned til Surna. Og så er vi plutselig hjemme igjen, sitter og lytter til de andres beretninger fra sydligere egne, sitter med et hemmelig smil og bare drømmer tilbake til snedekte topper, kilometerlange breer,

blå fjell, til mosegrodde rabber, — og drømmer videre fremover til de neste tre ukene vi igjen kan ta' bena fatt og oppleve selve eventyret. Det har så liten hensikt å begynne gjøre forsøk på å beskrive inntrykk, skjønnhetsinntrykk fra Trollheimen. Det har vært gjort så mange ganger, — men ingenting er som selve opplevelsen.

Dette innlegget til Årboken er bare ment som et famlende forsøk fra en nybegynner udi fjellet til kanskje å nå flere som ennå ikke har tatt en fjellsommer.

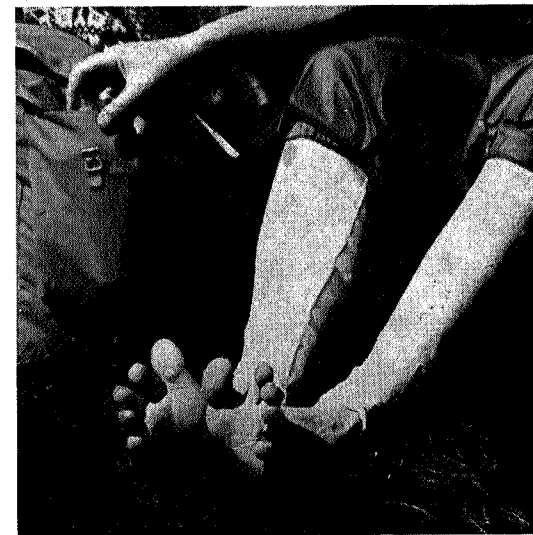
Turistforeningens ruter var godt oppmerket, selv gikk vi kanskje i tidligste laget i år da det lå så mye snø i fjellene. Breelvene kunne derfor være litt vanskelige å forsere, men det gikk bra og var igrunnen veldig morro selv om tærne krøllet seg av vemmelse over det snekalde vannet. Det var lite folk i fjellet, og de som var, hadde i hvert fall passert 20-årene så den yngste ungdommen glimret med sitt fravær. Men alle vi møtte, ung som gammel, alle hadde det samme klare blikket som ømt kjælte med fjellene omkring, som vurderte avstander og som fremfor alt nøt naturen og ferien.

Fjellvandrerne ja. De er faktisk verdt en liten omtale for seg. Vi høstet bl. a. endel erfaringer når det gjaldt å spørre om ruter, hvordan oppstigningen var, om det var mye snø, om det var gode merker osv. osv. Jeg kunne nevne eksempler i fleng, men la oss f. eks. ta ruten Innerdal—Bjøråsskaret—Kårvatn. «Hva, — tenker dere på å komme opp Bjøråsskaret! Ikke for at vi vil skremme dere, men vi er sjeleglade over å ha tilbakelagt den ruten! Den er virkelig helt nifst, rene klatresporten jo, og svimmel, jeg holdt på å besvime da jeg kikket ned. Misunner dere ikke, nei!»

Ikke synderlig oppmuntret fra nevnte hold kunne vi snakke frempå hos en av de kara der med skjegg, — tonen er litt nedlatende erfaren og svaret omtrent følgende: «Tja, — jo unektelig litt av en marsj, ganske stor stigning, men med god kondis går det jo. Fin utsikt, stien litt kronglete og...» Og så til tredjemann «Ærlig talt, det er nifst, syns nå jeg, — ikke for mitt bare liv ville jeg...» men så tror vi ikke på noen lenger og spør den rolige og stille damen i hjørnet «Det er en fin tur, bratt oppstigning, men en

tar det jo med ro og hviler av og til. Den utsikten deroppefra er noe av det mest fantastiske. Stien går helt opp og er fin-fin», — Så vi foretakk selvsagt å tro på sistnevnte, men rustet til tennene med bange anelser likevel. Det ble en flott tur og den står som et av høydepunktene rent utsiktsmessig sett også fra turen vår. Når jeg nå tenker tilbake er det som om Innerdalstårnet med sin tåkespiral rundt toppen dominerer i alle synsinntrykk. Det virket så voldsomt, mennesket ble så lite og betydningsløst.

Turisthyttene var alle fine, tildels imponerende, og overalt var stellet godt og vertskapet hyggeligheten selv. Det finnes neppe noe bedre på jord enn de sengene, — i hvert fall ikke for en sliten fjellvandrers. Vår første fjellsommer ble vår beste sommer. Vår vakreste sommer, vår eneste ferie. Så vi kommer igjen — årvisst.

Lavt står de — — men er ikke sure

Øivin Jystad